

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské v právní věci žalobkyně: **RRMedia s.r.o.**, se sídlem Moulíkova 2238/1, Praha 5 - Smíchov, IČ 28489209, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2013, č. j. ČOI 56786/13/O100/2400/13/Hy/Št

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 21. 8. 2013, č. j. ČOI 56786/13/O100/2400/13/Hy/Št, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Ústeckého a Libereckého (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 4. 2013 č. j. ČOI 39254/13/2400/P 0060/2013/Vr/Št. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 400.000,- Kč za naplnění skutkové podstaty dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“). Změna provedená v odvolacím řízení spočívala v tom, že uložená pokuta byla snížena z částky 400.000,- Kč na částku 300.000,- Kč.

Žalobkyně shrnula průběh správního řízení a závěry správního orgánu prvního stupně a žalované. Skutečnost, že ze správního deliktu, za který jí byla uložena pokuta, byla uznána

vinnou, nijak nerozporovala, zásadně nesouhlasila s výší uložené pokuty, kterou považovala za nepřiměřenou vzhledem k závažnosti spáchaného deliktu a způsobeným následkům. Poukazovala na to, že odebraný vzorek pohonné hmoty – nafta motorová, nevyhověl limitním hodnotám ČSN v ukazateli jakosti – Destilační zkouška – 95% (V/V), kdy naměřená hodnota 373°C překročila stanovené max. 365°C o pouhých 8°C a porucha vozidla podatele podnětu ke kontrole neměla přímou souvislost se zjištěnou odchylkou. Dle žalobkyně by měla být zvážena skutečnost, že ona sama nemá v okamžiku nákupu možnost ověřit stanovenou jakost pohonných hmot. Žalobkyně navrhovala uložení pokuty ve výši 200.000,- Kč, kterou považuje za spravedlivou, plnící výchovně preventivní úlohu. Poukazovala na to, že k odchylce došlo ne zcela její vinou a žalovaná nepřihlédla při stanovení výše pokuty, v rozporu s ust. § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách, k tomu, že prohlášení o vyhovující jakosti osvědčuje pouze parametry konkrétního vzorku paliva odebraného před jeho výdejem, tedy před přepravou a stáčením pohonných hmot, přičemž samotný proces přemísťování je z hlediska možného zhoršení kvality pohonných hmot obzvláště rizikový. Žalovaná měla snížit výši uložené pokuty až na částku 200.000,- Kč, když ke zhoršení kvality pohonných hmot mohlo dojít při přepravě a nikoli u žalobkyně, která samotnou přepravu ovlivnit nemůže.

Žalovaná navrhla žalobu zamítnout, neboť prvoinstanční rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím druhoinstančním srozumitelně odůvodňují výši uložené sankce a vysvětlují, ke kterým okolnostem bylo přihlédnuto a ke kterým nikoliv. Žalovaná zdůraznila, že ve svém rozhodnutí nedovodila, že ke vzniku odchylky prokazatelně došlo při přepravě pohonné hmoty, naopak poukázala na to, že odpovědnost za správní delikt podle ust. § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách je odpovědností objektivní, a proto nebyla příčina jejího vzniku vůbec zjišťována. Snížení pokuty o 100.000,- Kč je, dle názoru žalované, velmi výrazné a skutečnost, že žalobkyně má k dispozici atest kvality pohonné hmoty, není dostatečným důvodem k dalšímu snížení. Žalobkyně jako profesionál si musela být vědoma (toto vyplývá i z podané žaloby), že kvalita pohonné hmoty může být negativně ovlivněna přemísťováním od výrobce, stáčením na čerpací stanici a následným skladováním, a proto měla přijímat, s vědomím své objektivní odpovědnosti, preventivní opatření k zajištění kvality pohonných hmot prodávaných spotřebitelům. Žalovaná závěrem uvedla, že vzhledem k výši zjištěné odchylky nelze uloženou sankci pokládat za excesivní.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci nesdělili v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného

rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

V inkriminované věci je nesporné, že dne 29. 10. 2012 při kontrole České obchodní inspekce (dále jen „ČOI“) v provozovně žalobkyně byl řádně odebrán vzorek prodávané motorové nafty k ověření jakosti podle vyhlášky č. 133/2010 Sb., o jakosti a evidenci pohonných hmot. Bylo zjištěno, že předmětný vzorek nevyhověl limitním hodnotám ČSN EN 590-BS v ukazateli jakosti Destilační zkouška – 95% (V/V), kde naměřená hodnota 373,0°C překročila stanovené max. 365,0°C o 8°C. Z odborného hlediska jde o závažnou odchylku od normy s podezřením na neoprávněnou manipulaci s palivem. Správní orgán prvního stupně příkazem č. j. ČOI 21864/13/2400/P 0060/2013/Vr/ŠT, ze dne 20. 2. 2013, uložil žalované za shora uvedené jednání pokutu ve výši 400.000,- Kč. Na základě odporu žalobkyně proti příkazu rozhodl správní orgán prvního stupně dne 2. 4. 2013 tak, že rozhodnutím č. j. ČOI 39254/13/2400/P 0060/2013/Vr/Št žalobkyni opět uložil pokutu ve výši 400.000,- Kč, s odůvodněním, že se dopustila správního deliktu dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, tím, že ve své čerpací stanici prodávala pohonné hmoty, které nesplňovaly požadavky na jakost dle vyhlášky o požadavcích na pohonné hmoty. Výše vyměřené pokuty byla stanovena s ohledem na závažnost správního deliktu, zejména na způsob jeho spáchání a na jeho následky. Jako přitěžující okolnost bylo hodnoceno, že se žalobkyně též den dopustila ještě dalšího správního deliktu – použití úředně neověřeného měřidla v obchodním styku po dobu téměř 10 měsíců [pro snímání protečeného množství motorové nafty sloužilo měřidlo, u něhož byla ověřována platnost naposledy v roce 2009 (platnost ověření činí 2 roky po roce posledního ověření nebo výroby)]. Správní orgán prvního stupně přihlédl i k polehčujícím okolnostem, a to ke skutečnosti, že se jednalo o první zjištěný delikt a že dotčené zařízení bude dále používáno pouze pro vlastní potřebu žalobkyně. Proti rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání z důvodu nepřiměřenosti výše uložené pokuty s ohledem na to, že nedošlo k poškození palivové soustavy vozidla stěžovatele (osoby, která podala ČOI podnět ke kontrole). Žalobkyně rovněž argumentovala tím, že dle atestu kvality odpovídá jakost nakupované motorové nafty jakosti stanovené normou. K odvolání žalobkyně žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 8. 2013 snížila uloženou pokutu na částku 300.000,- Kč, když přihlédla k tomu, že zjištěná odchylka nezpůsobila poruchu palivové soustavy vozidla podatele podnětu. K dalšímu snížení žalovaná neshledala podmínky, neboť bylo nutno zohlednit i spáchání druhého správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o pohonných hmotách, když žalobkyně téměř 10 měsíců používala v obchodním styku neověřené měřidlo.

Podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1.

O tom, že motorová nafta na čerpací stanici žalobkyně nesplňovala požadavky stanovené v § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, není v daném případě sporu. Zákonodárce pak stanovil, že správního deliktu se dopustí právnická osoba „prodáním nebo vydáním“ takové pohonné hmoty. Není tedy podstatné ani to, zda byla pohonná hmota prodána spotřebiteli či osobě, která spotřebitelem není, a není dokonce nutný ani úplatný prodej, když postačí jejich výdej, kterým se podle § 2 písm. e) zákona o pohonných hmotách

rozumí bezúplatné přemístění pohonných hmot ze skladovací nádrže do palivové nádrže vozidla.

Žalobkyni byla v důsledku spáchání uvedeného správního deliktu uložena pokuta v konečné výši 300.000,- Kč na základě ustanovení § 9 odst. 10 písm. b) zákona o pohonných hmotách, dle kterého se za správní delikt uloží pokuta do 5.000.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odst. 1 písm. b), c) a d) nebo odst. 4 písm. d) nebo g). Při určení výměry pokuty právnické osobě dle ustanovení § 10 odst. 2 téhož zákona se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům.

Podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, uloží ředitel inspektorátu kontrolované osobě, která použije úředně neověřená měřidla, pokud ověření podléhají, nebo měřidla neodpovídající zvláštním právním předpisům, technickým normám, jiným technickým předpisům, případně schválenému typu, pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Za opakované porušení povinností v průběhu jednoho roku ode dne poslední kontroly lze uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč.

U správních deliktů je zásadně dána objektivní odpovědnost, tj. odpovědnost za následek bez ohledu na zavinění. V případě žalobkyně bylo nepochybně prokázáno, že prodávala pohonné hmoty, které nesplňovaly stanovené jakostní požadavky. Tím došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zjištěno, že správní orgány při stanovení výše uložené pokuty vycházely z charakteru ukazatele, v rámci kterého prodávaná motorová nafta nevyhověla jakostním požadavkům. V případě hodnocení následků správní orgány dospěly k závěru, že naměřené hodnoty představují značné nebezpečí pro technický stav motoru, zjištěná odchylka ovlivňuje negativně spalovací proces, podporuje tvorbu úsad ve spalovacím prostoru motoru a tvorbu pevných částic ve výfukových plynech a zvyšuje podíl nespálených uhlovodíků, jejichž vyšší obsah negativně působí na složení emisí výfukových plynů uvolňovaných do životního prostředí. Jednalo se přitom o závažnou odchylku, u které bylo možno vyloučit chybu při výrobě. Zároveň správní orgány obou stupňů přihlédly i k dalšímu jednání žalobkyně, která téměř 10 měsíců používala k prodeji pohonných hmot neověřené měřidlo, což je samo o sobě správním deliktem, za který je možno uložit pokutu až do výše 1 000 000,- Kč. Jako polehčující okolnosti žalovaná zohlednila to, že se u žalobkyně jednalo o první případ zjištěné nejakostní pohonné hmoty a dále to, že v daném případě nebyla zjištěná odchylka příčinou vzniku poškození vozidla osoby, která podala podnět ČOI k provedení kontroly u žalobkyně.

Žalobkyně poukazovala na to, že u dodávek pohonných hmot ověřovala jejich jakost podle předložených dokladů (atestu kvality) a není v jejích technických možnostech si v okamžiku nákupu jakost pohonných hmot ověřit. S touto námitkou se však soud neztotožnil. Naopak připomíná, že žalobkyně neučinila ve vztahu k ověřování kvality dodávaných pohonných hmot vůbec žádná preventivní opatření (ačkoliv existuje řada opatření doporučených i čerpacím stanicím, která nedisponují vlastní laboratoří) a omezila se výlučně na kontrolu listinných dokladů a musí proto nyní nést důsledky tohoto svého rozhodnutí.

K námitce žalobkyně, dle které by se do výše pokuty měla promítnout skutečnost, že ke zhoršení kvality pohonných hmot dochází při přepravě, odkazuje soud na shora citované ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, které zakládá objektivní odpovědnost právnických osob. Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu

právnícké osoby není zavinění. K vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jeho základě. Správní orgán při úvaze o odpovědnosti žalobkyně za správní delikt vycházel ze závěru o kontrolním zjištění, který ve svých důsledcích znamená naplnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Námitka žalobkyně, dle níž měla být zohledněna míra jejího zavinění, je tedy s ohledem na objektivní odpovědnost za spáchaný správní delikt nepřipadná.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 Ads 113/2007-87, dostupného na www.nssoud.cz, vyplývá, že ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, anebo zda správní orgán volné uvážení nezneužil. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Správní orgán je tak povinen při ukládání sankce podrobně a přesvědčivě odůvodnit, k jakým skutečnostem přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv měly tyto skutečnosti na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Žalovaná založila úvahy při přezkumu výše stanovené pokuty na tom, že maximální možnou hranicí v daném případě je uložení pokuty ve výši 5 000 000,- Kč. Z celkového shrnutí polehčujících a přitěžujících okolností při stanovení výše uložené pokuty obsaženého v napadeném rozhodnutí vyplývá, že správní orgán zohlednil závažnost správního deliktu s ohledem na způsob jeho spáchání a jeho následky, kdy jako přitěžující okolnost shledal to, že žalobkyně současně spáchala ještě další správní delikt. Jako polehčující okolnost správní orgán dostatečně zohlednil skutečnost, že se jedná o první případ zjištěné nejakostní pohonné hmoty u žalobkyně a dále skutečnost, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi snížením jakosti žalobkyní prodávané motorové nafty a poškozením vozidla třetí osoby. Zde soud směrem k žalobkyni připomíná, že i v rámci těchto úvah musí mít správní orgán na paměti, že má-li pokuta za spáchaný správní delikt naplnit svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Intenzita majetkové újmy musí zejména odpovídat závažnosti spáchaného deliktu, která v sobě vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou vyjádřil již zákonodárce rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě. Tomu žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí i jemu předcházejícím rozhodnutí plně dostála.

Soud veden shora uvedenými zásadami při přezkumu přiměřenosti uložené pokuty, kdy do úvah správního orgánu může zasáhnout až tehdy, kdy je pokuta zjevně nepřiměřená, konstatuje, že takovouto nepřiměřenost neshledal.

Pro úplnost soud dodává, že případnou moderací pokuty se nezabýval, neboť moderační trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že

žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobkyně o moderaci pokuty soudem v předmětné žalobě nepožádala.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že pokuta za žalobkyní spáchaný správní delikt je přiměřená, byla uložena v souladu se zákonem a s přihlédnutím k objektivní i subjektivní stránce spáchaného deliktu. Z tohoto důvodu soud shora uvedenou žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem ad I. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádné z účastnic právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. října 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová